

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਲੀ

ਅਸਲੀ ਵੱਡੀ ਕਥਾ

ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ—

ਭਾ: ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਥ ਕਥਾ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ

ਦੋਹਰਾ- ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੋ ਨਮੋ, ਕਰੋਂ ਸੁ ਹਿਤ ਚਿੱਤ ਲਾਇ॥
ਪੂਰਨ ਕਰੋ ਗਰੰਥ ਇਹ, ਤੁਮ ਮਮ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥
ਦੋਹਰਾ- ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਹ ਕੇ ਵਿਖ, ਪੰਚਾਵਨ ਅਧਿਕਾਇ॥
ਪੁਰ ਅਨੰਦ ਕੋ ਬੀਚ ਮੇਂ ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਸੁਹਾਇ॥
ਦੋਹਰਾ - ਏਕ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਲਾਯੋ ਅਧਿਕ ਦੀਵਾਨ॥
ਲਿਖਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ, ਦੇਤ ਗਿਆਨ ਬਖਿਆਨ॥
ਦੋਹਰਾ - ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਅਤਿ ਭਗਤ ਗੁਰ ਬਿਨਤੀ ਅਧਿਕ ਸੁ ਕੀਨ॥
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਿਦਾ ਸਿੱਖ ਲਿਖ ਲੀਨ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਵਾਚਉ ॥ਚੌਪਈ॥

ਮਾਂਗੋ ਵਰ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਆਈ॥ ਦੇਵੋਂ ਸਕਲ ਤੁਮਾਰੋ ਤਾਈਂ॥
ਭੋਗ ਮੋਖ ਕੀ ਚਾਹ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਦੇਤ ਨਹੀਂ ਤੁਮੇ ਜਤਨ ਹਮਾਰੇ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਕੀ ਇੱਛਾ ਧਰੇ॥ ਦੇਵੋ ਨ ਨਈ ਸੰਸਾ ਕਰੇ॥
ਐਸੀ ਵਸਤ ਜਗਤ ਮੇਂ ਨਾਹੀਂ॥ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਦੇਵੋ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ॥

ਦਯਾ ਸਿੰਘਉ ਵਾਚ॥ਚੌਪਈ॥

ਹੇ ਗੁਰ ਮੋਕਉ ਸੰਸਾ ਭਾਰੀ॥ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੋ ਸਕਲ ਨਿਵਾਰੀ॥
ਕਲਜੁਗ ਕੀਨਾ ਅਧਿਕ ਪਸਾਰਾ॥ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਨਿਕਾਰਾ॥
ਪਾਪੀ ਚੈਨ ਕਰਤ ਹੈਂ ਸਾਰੇ॥ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਭ ਭਏ ਦੁਵਾਰੇ ॥
ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮ ਮਰਯਾਦਾ ਤਿਆਗੀ॥ਵਿਖਯ ਕੇ ਹੂਏ ਅਨੁਰਾਗੀ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪਾਪ ਬਨਜ ਸਭ ਹੀ ਕਰੈਂ, ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨੈਂ ਨ ਕਾਨ॥
ਨਰਕਨ ਸੇ ਕਿਹ ਬਿਧ ਛੁਟੇਂ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕਹੋ ਬਖਾਨ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਉ ਵਾਚ॥ਚੌਪਈ॥

ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੂੰ ਸਿਖ ਵਡਭਾਗੀ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਤੋਹਿ ਰੁਚਿ ਲਾਗੀ॥
ਸੋਈ ਹੋਈ ਸੁ ਕਲਜੁਗ ਘਾਤਕ॥ ਸੁਨਨ ਮਨਨ ਤੇ ਹਰੇ ਸੁ ਸਾਤਕ॥

ਗੋ ਕੇ ਹਨਨ ਪਾਪ ਹੈ ਜੋਈ॥ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਭੈ ਨਾਸੇ ਸੋਈ॥
ਏਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਾ॥ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਪਤਿ ਭਾਖੇ ਭੇਵਾ॥
ਏਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਕੀਨਾ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਤਰ ਦੀਨਾ॥
ਕਲਜੁਗ ਭਾਰੀ ਸੁਗਮ ਉਪਾਇ॥ ਅਬ ਤੁਮਕੋ ਹਮ ਦੇਂਹ ਬਤਾਇ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰੇ॥ ਵਾਕੋ ਆਪ ਰਿਦੇ ਮਹਿੰ ਧਾਰੇ॥
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਰਖੀਜੈ॥ ਬਿਧ ਕੂ ਸਹਿਤ ਪਾਠ ਕਰ ਲੀਜੈ॥
ਦੋਹਰਾ-ਜੇਕਰ ਪਾਠ ਨਾ ਜਾਨਈ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਨਿਜ ਕਾਨ॥
ਸੋ ਫਲ ਨਿਸਚੈ ਪਾਵਈ ਸੁਨ ਅੰਗਦ ਧਰ ਧਿਆਨ॥
ਦੋਹਰਾ-ਸਿੱਖ ਸਿੱਖਨੀਆਂ ਬਰਤ ਕੋ ਕਰੈਂ ਜੁ ਹਿਤ ਚਿੱਤ ਲਾਇ॥
ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਪਰਸ਼ਾਦ ਕਰ ਜੋ ਸਿੱਖਨ ਮੁਖ ਪਾਇ॥
ਦੋਹਰਾ-ਤਾਕਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੋਂ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਹਿੰ॥
ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰ ਕਾਮ ਮੋਖ ਸਭ ਹੀ ਸਿਧ ਹੋਇ ਜਾਹਿੰ॥

ਚੌਪਈ-ਪੁੰਨ ਕੋਟ ਨਰ ਦਾਨ ਕੋ ਕਰੇ॥ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਫਲ ਕੋ ਧਰੇ॥
ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾਮਨਾ ਜਾ ਕੇ ਹੋਈ॥ ਵਰਖ ਮਾਂਹਿ ਸੁਤ ਪਾਵੈ ਸੋਈ॥
ਤ੍ਰਿਯਾ ਵਸ ਕੀਨਾ ਜੋ ਚਹੈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰਬਨ ਕੋ ਮਨ ਮਹਿ ਗਹੈ॥
ਦੋਹਰਾ-ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਉਧਾਰ ਹਿੱਤ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੇਂ ਤੋਹਿ॥
ਜਹਿ ਸੁਨੇ ਭਵਸਿੰਧ ਤਰੇਂ ਜਮ ਮਾਰਗ ਨਹਿ ਜੋਹਿ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੋ ਰਾਖੈ ਜੋ ਨਰ ਨਾਰ॥
ਮਾਤ ਉਦਾਰ ਆਵਤ ਨਹੀਂ ਭਵਨਿਧ ਉਤਰੇ ਪਾਰ॥
ਚੌਪਈ-ਇਹ ਉਤਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀਨਾ॥ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਲੀਨਾ॥
ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਅਬ ਸੁਨੋ ਅਗਾਰੀ॥ ਯਹਿ ਬਰਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਭਾਰੀ॥
ਤਾਂ ਮਹਿ ਕਹੋਂ ਏਕ ਇਤਿਹਾਸਾ॥ਸੰਗਤਿ ਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ॥
ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਗਾਦੀ ਪਰ ਛਾਜੈ॥ ਕੋਟਿ ਮੈਲ ਦੇਖਤ ਜਿਹ ਲਾਜੈ॥
ਮਾਈ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗਾਰੀ॥ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਨਾਹੀਂ॥ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੋ ਮੋ ਤਾਹੀਂ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਸ ਕਹਿ ਉਤਰ ਦੀਨਾ॥ ਹਮਰ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਅਧੀਨਾ॥
ਤੁਮਰੇ ਮਾਥੇ ਲਿਖਿਓ ਨਾਹੀ॥ ਮਾਈ ਨਾ ਪੁੰਨ ਬਿਨੈ ਅਲਾਈ॥
ਤੁਮ ਸਤਿਗੁਰ ਲਿਖ ਦੇਵੋ ਹਾਥਾ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥਾ॥
ਤਬੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਖਾ॥ ਨਿਜ ਕਰ ਲਿਖਾ ਸੁ ਤਾਕੇ ਮਾਤਾ॥
ਏਕ ਅੰਕ ਤੇ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸਾਤਾ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਵਰਤ ਮੇਂ ਰਾਤਾ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਮੁਖ ਤੇ ਭਾਖੇ॥ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖੇ॥
ਸਤ ਸੂਰਮੇ ਗਹਿ ਹੋਇ ਸੋਈ॥ ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਜਗ ਭੀਤਰ ਹੋਈ॥
ਸੁਣ ਕਰ ਮਾਈ ਹਰਖਤ ਭਈ॥ ਵਿਦਾ ਮਾਂਗ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਈ॥
ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵਰਤ ਕੋ ਰਾਖਾ॥ ਝੂਠ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਮੁਖ ਤੇ ਭਾਖਾ॥
ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕੀਓ ਇਸ਼ਨਾਨ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਧਯਾਨ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰੇ॥

ਪਾਠ ਸਮਾਪਤ ਜਬ ਹੀ ਕੀਨਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਨਾ॥
ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਤਹਿ ਕਾਲਾ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕਰ ਭਈ ਨਿਹਾਲਾ॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕੋ ਤਿਆਰ ਕੀਨੀ॥ ਸੰਗਤ ਬੋਲ ਇਕੱਠੀ ਕੀਨੀ॥
ਕੀਰਤਨੀਏਂ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਕਰੈਂ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਕਰੈਂ॥
ਪਾਇਆ ਭੋਗ ਦੀਆ ਵਰਤਾਈ॥ ਸੰਗਤ ਅਪਨੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਈ॥
ਪਾਂਚ ਸਿਖਨ ਕੋ ਘਰ ਲੈ ਗਈ॥ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਵਤ ਭਈ॥
ਚਰਨ ਧੋਇ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨਾ॥ ਰਹਿਯੋ ਸੌ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਸਿੰਚਨ ਕੀਨਾ॥
ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਯੋ ਸਹਿ ਪਿਆਰ॥ ਸੰਤਨ ਹੌਂ ਤਬ ਕੀਨ ਉਚਾਰ॥
ਹਮ ਸੇ ਨਹਿੰ ਸੇਵਾ ਬਨ ਆਈ॥ ਸਿੱਖਨ ਰੀਤ ਨ ਜਾਨੋਂ ਕਾਈ॥
ਪਤਿ ਸੰਤਨ ਸੋ ਬੋਲਾ ਐਸਾ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਹੈ ਕੈਸਾ॥
ਸੰਤਨ ਕਹਾ ਸੁਨੋ ਚਿੱਤ ਲਾਈ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਸਾਈ॥
ਸੋਰਠਾ-ਚਿਤਰਸੈਨ ਦਲਾਲਾ, ਗੁਰ ਕਾ ਸਿੱਖ ਸਦਾ ਲਈ॥

ਸੰਗਲ ਦੀਪ ਹੂੰ ਮਾਲ, ਭਰ ਜਹਾਜ਼ ਮੇਂ ਲੇ ਚਲਾ॥
ਸੋਰਠਾ-ਪਹੂੰਚ ਭਯੋ ਸੁ ਤੇਵ, ਚਾਜਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਂਭੀ ਜਹਾਂ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ, ਪ੍ਰਾਨ ਸਗਲੀ ਤਿਹ ਕਰੀਂ॥
ਸੋਰਠਾ-ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤ ਬਿਚਾਰ, ਦੇਹੁਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋਂ॥
ਹਾਥ ਲੀਨ ਭਰ ਥਾਰ, ਪਤਾਸੈ ਮੰਗਵਾਇ ਕੈ ॥
ਚੌਪਈ-ਦੇਖ ਨਗਰ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਸਾਰੋ॥ਸਤ ਦਰਵਾਨ ਪਰ ਬੰਦਨ ਵਾਰੋ॥
ਦਵਾਰੈ ਊਪਰ ਨੌਬਤ ਵਾਜ॥ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਜਿਹ ਦੇਖਤ ਲਾਜ॥
ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਲ ਗਾਵੈ ਨਾਰੀ॥ ਜੋਗਨ ਕੇ ਮਨ ਹਰਨੇ ਵਾਰੀ॥
ਮੋਹਨ ਕਰ ਸੁ ਮੰਗਲ ਗਾਨਾ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕੋ ਦਿਨ ਜਾਨਾ॥
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਲੀਨੋ ਅਵਤਾਰ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦਿਵਸ ਮਝਾਰ॥
ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ ਬ੍ਰਤ ਰੇ ਅਧਕਾ॥ ਰਾਮਨੌਮੀ ਇਕਾਦਸ਼ਿ ਬ੍ਰਤ ਕਾ॥
ਸਭ ਬਰਤਾਂ ਸੇ ਉੱਤਮ ਜਾਨੋ॥ ਗੁਰ ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਮੁਕਤ ਜੁ ਦਾਨੋ॥

ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕਰ ਆਵੈ ਤਹਾਂ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਹੁਰਾ ਜਹਾਂ॥
ਸ਼ਬਦ ਪੜੈਂ ਬਹੁ ਸਾਜ ਬਜਾਵੈਂ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈਂ॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਗੁਰੂ ਆਗੈ ਰਾਖੈ॥ ਚਰਨ ਧੂੜ ਨਿਤ ਲਾਵੈਂ ਮਾਥੈ॥
ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਬਹੁਤੇ ਰਸ ਭੀਨੀ॥ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਜਾਸੈਂ ਬਹੁ ਕੀਨੀ॥
ਭੋਗ ਕਥਾ ਕਾ ਪਇਆ ਜਬੈ॥ ਆਰਤੀ ਕਰਤ ਭਏ ਮਿਲ ਸਭੈ॥
ਲੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸਭ ਭਵਨ ਸਿਧਾਰੇ॥ ਚਿਤ੍ਰਸੈਨ ਬੈਠ ਗੁਰਦੁਆਰੇ॥
ਪੁਜਾਰੀ ਸੋ ਪੂਛਨ ਲਾਗਾ॥ ਕੌਣ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੁਰਬ ਹੈ ਆਜਾ॥
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦਿਨ ਹੈ ਜੋਈ॥ ਪੁਰਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਨੋ ਸੋਈ॥
ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਐਸੋ ਤਿਨ ਕਹਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੁਖੋਂ ਅਲਾਇ॥
ਕੁਝ ਦਿਨ ਤਿਨ ਕੀਨ ਨਿਵਾਸਾ॥ ਤਬੈ ਬਰਤ ਕੀ ਧਰ ਮਨ ਆਸਾ॥
ਦੋਹਰਾ–ਭਰ ਜਹਾਜ਼ ਗ੍ਰਿਹਿ ਕੋ ਚਲਾ ਅਟਕਿਓ ਸਰ ਕੇ ਮਾਂਹਿ॥
ਰੱਖਕ ਮੇਰੋ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵੋ ਬਾਂਹਿ॥

ਦੋਹਰਾ-ਤਬ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਨੀ ਭਈ ਨਿਕਸੇ ਤਹਾਂ ਜਹਾਜ਼॥
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਾ ਬਰਤ ਕਰੋ ਦਿਵਸ ਹੈ ਆਜ॥
ਚੌਪਈ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਾ ਬਰਤ ਰਾਖੋ॥ ਅੱਖਰ ਜਾਪ ਪੈਂਤੀਸੀ ਭਾਖੋ॥
ਪਾਠ ਸਮਾਪਤ ਜਬ ਹੀ ਭਇਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਇਆ॥
ਆਖ ਉਘਾੜੀ ਦੇਖਣ ਲਾਗਾ॥ ਛੁਟਿਓ ਪੋਤ ਕਨਾਰੇ ਲਾਗਾ॥
ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇਆ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ॥
ਸੰਤ ਸੁਨਾਈ ਕਥਾ ਰਸਾਲਾ॥ ਸਿਖ ਕੋ ਮਨ ਦ੍ਰਵਿਓ ਤਤਕਾਲਾ॥
ਥਾਨ ਭੇਟ ਏਕ ਤਿਹ ਕੀਨਾ॥ ਸੰਤਨ ਕੋ ਤਬ ਵਿਦਾ ਸੁ ਕੀਨਾ॥
ਸੰਤਨ ਕੋ ਡੇਰੈ ਪਹੁੰਚਾਇ॥ ਭੋਜਨ ਪੀਛੇ ਕਰਾ ਤਦਾਇ॥
ਨਾਰੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਭਈ॥ ਦਸਮੇਂ ਕੋ ਪੁੱਤਰ ਜਨਮਈ॥
ਦੋਹਰਾ-ਸੁਨੇ ਸਿੱਖ ਤੁਮ ਸੇ ਕਹੋਂ ਕਥਾ ਗੂੜ ਇਕ ਔਰ॥
ਨੌਮੇ ਗੁਰ ਕੋ ਸਿੱਖ ਇਕ ਰਹੇ ਸੁ ਬੀਚ ਲਾਹੌਰ॥

ਚੌਪਈ–ਲਵਪੁਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰ ਆਯੋ॥ ਊਠ ਏਕ ਰਸਤੇ ਮਹਿ ਪਾਯੋ॥
ਕਾਗ ਦੇਖ ਤਿਹ ਕੋ ਦੁਖ ਭਾਰੀ॥ ਕੀੜੇ ਪੜੇ ਸੁਦੇਹ ਮੰਝਾਰੀ॥
ਦੇਖਕੇ ਇਕ ਦਯਾ ਮਨ ਆਈ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਫਲ ਦਿਓ ਭਾਈ॥
ਏਕ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਫਲ ਯਹ ਦੀਨੋ॥ ਊਠ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਤਬ ਕੀਨੋ॥
ਦਿੱਵ ਦੇਹ ਧਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ॥ ਸਿੱਖ ਪੂਛਨ ਕੀਨੀ ਤਿਹ ਘਰੀ॥
ਕੌਣ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇ ਕੋ ਰਹੋ॥ ਊਠ ਜਨਮ ਮਹਿ ਤੁਮ ਕਿਮ ਲਹੋਂ॥
ਸੁਨ ਸੰਤਾ ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਭਾਖੋਂ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਮਹਜ ਨ ਰੰਚਕ ਰਾਖੋਂ॥
ਚੰਦੂ ਸ਼ਾਹ ਜੋਊ ਗੁਰ ਮਾਰਾ॥ ਊਠ ਜਨਮ ਤਬ ਪਾਇਓ ਭਾਰਾ॥
ਸਰਾਧ ਗੁਰ ਕਾ ਪੂਰਾ ਭਇਆ॥ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦਇਆ॥
ਮੈਂ ਜਾਵੋਂ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪਾਸਾ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਕਾਟੀ ਫਾਸਾ॥
ਏਕ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖਾ ਗੁਰ ਜਬ ਹੀ॥ ਨਿਹਚੈ ਭਇਓ ਸਿੱਖਨ ਮਨ ਤਬਹੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਭ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ॥

ਦੋਹਰਾ-ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਔਰ ਸੁਨ ਕਥਾ ਮਹਾਤਮ ਜੋਇ॥
ਯਮ ਪੁਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਗਇਓ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਸੋਇ॥
ਦੋਹਰਾ-ਅਸ਼ਟ ਦਸੋ ਨਰਕਨ ਬਿਖੇ ਪਰਹੈਂ ਜੀਵ ਅਪਾਰ॥
ਤਪਤ ਤੇਲ ਸਮ ਤੜਪ ਹੈਂ ਕਰੈਂ ਜੋ ਹਾਹਾਕਾਰ॥
ਚੌਪਈ-ਸੁਤਾ ਏਕ ਦਰਬਨ ਕਉ ਲੀਆ॥ਗੁਰ ਤੈ ਬੇਮੁਖ ਜੋ ਨਰ ਥੀਆ॥
ਨਿੰਦਕ ਚੋਰ ਹਰਾਮੀ ਖੋਰ॥ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕਉ ਮਿਲੇ ਨ ਠੌਰ॥
ਇਸ ਥੀਂ ਆਦਿ ਔਰ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ॥ ਤਿਸੀ ਨਰਕ ਮੈਂ ਬਹੁ ਸੰਤਾਪੀ॥
ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੁਖ ਸੋ ਲੀਏ ਛੁਡਾਏ॥ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਜਾਪ ਕਰਾਏ॥
ਜਾਪ ਮਹਾਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ॥ ਸਭ ਕੋ ਕਾਢ ਨਰਕ ਤੇ ਲੀਆ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੋ ਮੋਹਿ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਜਾਪ ਕੋ ਕਰੈਂ ਕੰਮ ਸਿਧ ਹੋਹਿ॥
ਚੌਪਈ-ਕਿੰਚਤ ਕਰ ਸੋ ਤੋਹਿ ਉਚਾਰੋਂ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਪੁਕਾਰੋਂ॥

ਸਾਰੋ ਮੋ ਪੈ ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਇ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੋਹਿ ਦੇਊ ਸੁਨਾਇ॥
ਜਿਸ ਦਿਨ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਆਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕਰ ਨ੍ਹਾਇ॥
ਜਾਪ ਜਪੁ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਰੀਜੈ॥ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪਹਿਲੋਂ ਪੜ੍ਹ ਲੀਜੈ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਜਾਪ ਜਪੀਜੈ॥ ਪਾਠ ਸਮਾਪਤ ਤਬ ਹੀ ਕੀਜੈ॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਜੇਵੈ॥ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਲੇਵੈ॥
ਗ੍ਰਿਹ ਕਾਰਜ ਜਾਕੈ ਫਿਰ ਕੀਜੈ॥ ਜੇਕਰ ਪਿਆਸ ਲਗੈ ਜਲ ਪੀਜੈ॥
ਸੰਸਾ ਭਰਮ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਜੈ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਦੂਰ ਕਰੀਜੈ॥
ਜੇਕਰ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਾਨੈ॥ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਭੀਨੀ ਰਸ ਕਾਨੈ॥
ਜਾਮ ਤੀਸਰੋ ਜਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ॥ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਮਨ ਚਿੱਤ ਕੋ ਧਾਰੈ॥
ਜਥ ਸ਼ਕਤਿ ਗੁਰ ਭੇਟਾ ਕਰੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਕੜਾਹ ਕਰ ਲਵੈ॥
ਆਰਤੀ ਕਰ ਪਾਛੈ ਵਰਤਾਵੈ॥ ਸੰਗਤ ਤਬ ਉਠ ਗ੍ਰਿਹ ਕੋ ਆਵੈ॥
ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਵੈ॥ ਚਰਨ ਧੋਇ ਚਰਨਾਮਿਤ੍ਰ ਲਾਵੈ॥

ਸੇਸ ਵਧੇ ਤਬ ਭਵਨ ਸਿੰਚੋਵੈ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਛਕਾਇ ਆਪ਼ ਤਦ ਜੇਵੈ॥
ਰਾਤਨ ਮੇਂ ਜਗਰਾਤਾ ਕਰੇ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧਰੇ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰੇ॥ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਮਨ ਅਨੰਦ ਧਾਰੇ॥
ਆਗੇ ਔਰ ਸੁਨਨ ਕੀ ਚਾਹੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਔਰ ਸੁਨਾਇ॥
ਸਤਿ ਬਰਤ ਸਚ ਕੋ ਹੈ ਧਰਮ॥ ਪਤੀ ਬਰਤ ਨਾਰੀ ਕੋ ਕਰਮ॥
ਸਾਈ ਬਰਤ ਦੀਨਤਾ ਧਾਰੇ॥ ਆਪ ਤਰ ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰੇ॥
ਨਾਰੀ ਬਰਤ ਖੰਡਨ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਜਲ ਕੇ ਬਿਖੈ ਨਗਨ ਜਬ ਨਾਇ॥
ਇਕ ਨਾਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਸਰੋਤਾ ਕਾ ਸੰਦੇਹ. ਮਿਟਾਵੈ॥
ਦੇਵ ਅੰਗਨ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ॥ ਸੁੰਦਰ ਜਲ ਕਾ ਦੇਖ ਕਿਨਾਰਾ॥
ਬਸਤਰ ਦੀਨੋ ਸਕਲ ਉਤਾਰ॥ ਨਗਨ ਹੋਇ ਕਰ ਨ੍ਹਾਈ ਨਾਰ॥
ਸੂਰਜ ਕੋ ਜਲ ਦਾਨ ਸੁ ਦੀਨਾ॥ ਪੂਰਬ ਮੁਖ ਨਗਨ ਹੋਇ ਕੀਨਾ॥
ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਰਿਖੀ ਨਿਕਸਯੋ ਆਇ॥ ਤਾਕੋ ਦੇਖ ਬਹੁਤ ਖੁਨਸਾਇ॥

ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਓ ਤਿਸ ਕੋ ਤਬ ਭਾਰੀ॥ ਦੁਸਟਾ ਤੁਮ ਰਾਖਸ਼ ਹੋ ਨਾਰੀ॥
ਸ੍ਰਾਪ ਸੁਨਤ ਬਹੁਤ ਭੈ ਪਾਯੋ॥ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਬਿਨੈ ਅਲਾਯੋ॥
ਸ੍ਰਾਪ ਅੰਤ ਭਾਖੇ ਮੁਨਿ ਨਾਥਾ॥ ਤਬ ਸੁਨ ਕਹਾ ਰਹੇ ਵਿਚ ਮਾਥਾ॥
ਅੰਡਜ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕੋ ਗਹੇ॥ ਏਹ ਬਿਧ ਉਦਰ ਬਿਖੈ ਦੁਖ ਸਹੇ॥
ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਜੀਅ ਜੋ ਧਨ ਜਾਇ॥ ਤੁਮ ਕੇ ਮੁਕਤ ਸੁ ਬਰਤ ਕਰਾਇ॥
ਦੋਹਰਾ-ਜੋ ਤ੍ਰੀਅ ਬਰਤ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਨਗਨ ਕਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ॥
ਤਾਂ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਫਲ ਨਾਸ ਹੋਇ ਸਵਰਗ ਨ ਪਾਏ ਥਾਨ॥
ਚੌਪਈ-ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਇਕ ਸਿਖਿਆ ਭਾਖੋਂ॥ਅਪਨੇ ਸਿੱਖਨ ਕੇ ਹਿੱਤ ਰਾਖੋਂ॥
ਸਿੱਖ ਸਿੱਖਣੀ ਮੇਰੇ ਬਚ ਮਾਨੋਂ॥ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਠਾਨੋਂ॥
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬ੍ਰਤ ਕੋ ਰਾਖੋ॥ ਸਭ ਮਲੇਛ ਦੂਰ ਤੇ ਨਾਸੋ॥
ਸੁੱਧ ਰਿਦ ਹੋਇ ਮਮ ਢਿਗ ਆਵੇ॥ ਤਾਕੋ ਪਾਪ ਨ ਛੋਹਣ ਪਾਵੇ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ ਜਾਪ ਕਰ ਤਾਕੋ ਸਮ ਨਹੀਂ ਕੋਇ॥

ਸਭ ਫਲਦਾਇਕ ਪਾਠ ਹੈ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਸੁਖ ਹੋਇ॥

ਅਥ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ॥ਓ ਆ ਈ ਸਾ ਹਾ

ਓਅੰਕਾਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸੀ॥ ਆਤਮ ਸੁਧ ਅਕ੍ਰੈ ਅਬਿਨਾਸੀ॥
ਈਸ ਜੀਵ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੋ॥ ਸਾਧ ਚੋਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨੋਂ॥
ਹਸਤੀ ਚੀਟੀ ਤ੍ਰਿਣ ਲੌਂ ਆਦੰ॥ ਏਕ ਅਖੰਡਤ ਬਸੈ ਅਨਾਦੰ॥੧॥

ਕਾ ਖਾ ਗਾ ਘਾ ਙਾ

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਅਕਰਤਾ ਕਹੀਐ॥ ਭਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਗਤ ਜਿਉ ਲਹੀਐ॥
ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਛੂ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ॥ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਅਦਵੈਤ ਅਲੇਖੰ॥
ਗਾਤ ਗ੍ਰਾਮ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ॥ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ॥
ਘਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸਦਾ ਅਖੰਡਤ॥ਙਿਆਨ ਬੋਧ ਪਰਮਾਤਮ ਪੰਡਤ॥੨॥

ਚਾ ਛਾ ਜਾ ਝਾ ਞਾ

ਚਾਪ ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਯਾਹਿ ਬਿਰਾਜੈ॥ ਛਾਇਆ ਦਵੈਤ ਸਕਲ ਉਠ ਭਾਜੇ॥

ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤ ਤੁਰੀਆ॥ਆਤਮ ਭੂਪਤ ਕੀ ਇਹ ਪੁਰੀਆ॥
ਝੁਨਤਕਾਰ ਅਨਹਦ ਘਨਘੋਰੰ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਭੀਤਰ ਅਤਿ ਛਬ ਜੋਰੰ॥
ਞਾਣਤ ਜੋਗੀ ਇਆ ਰਸ ਬਾਤਾ॥ਸੋਹੰ ਸਬਦ ਅਮੀ ਰਸ ਮਾਤਾ॥੩॥

ਟਾ ਠਾ ਡਾ ਢਾ ਣਾ

ਟਾਰਨ ਭਰਮ ਅਗਨ ਕੀ ਸੈਨਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਦੈਨਾ॥
ਠਾਕਤ ਦੁਬਿਧਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੰ॥ਡਾਰਿ ਸੁਧਾ ਮੁਖ ਅਪਦਾ ਹਰਣੰ॥
ਢਾਪਤ ਦਵੈਤ ਅੰਧੇਰੀ ਮਨ ਕੀ॥ਣਾਸਤਿ ਗੁਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਸਭ ਤਨ ਕੀ॥੪॥

ਤਾ ਥਾ ਦਾ ਧਾ ਨਾ

ਤਾਰਨ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ॥ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਬਾਤ ਪਰੋਈ॥
ਥਾਨ ਅਦਵੈਤ ਤਬੀ ਜਾਇ ਪਰਸੈ॥ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਗੁਰੂ ਪਗ ਦਰਸੈ॥
ਦਾਰਿਦ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਸਭ ਤਨ ਕਾ॥ ਗੁਰ ਕਰੁਣਾ ਕਰ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਾ॥
ਧੰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਕਤ ਕੇ ਦਾਤੇ॥ਨਾਨਾ ਨੇਤ ਬੇਦ ਜਗ ਗਾਤੇ॥

ਪਾ ਫਾ ਬਾ ਭਾ ਮਾ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਸਾਂਤ ਸਿਧਾਂਤਿ ਕੀਓ ਵਖਯਾਨਾ॥
ਫਾਸ ਕਟੀ ਦਵੈਤ ਗੁਰ ਪੂਰੈ॥ ਬਾਜੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਤੂਰੇ॥
ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਭਯੋ ਮੇਲਾ॥ ਭੰਗ ਦਵੈਤ ਹਊਂ ਸਦਾ ਅਕੇਲਾ॥
ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੋਊ ਜਰ ਗਏ॥ ਜੋਊ ਥੇ ਸੋਊ ਪੁਨ ਭਏ॥੬॥

ਯਾ ਰਾ ਲਾ ਵਾ ੜਾ

ਯਾ ਕ੍ਰਿਆ ਕਉ ਸੋਊ ਪਛਾਨੈ॥ ਅਦਵੈਤ ਅਖੰਡ ਆਪ ਕਉ ਮਾਨੈ॥
ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਮਹਿ ਪੁਰਖ ਅਲੇਖੰ॥ਆਦਿ ਅਪਾਰ ਅਨਾਦ ਅਭੇਖੰ॥
ੜਾੜ ਮਿਟੀ ਆਤਮ ਦਰਸਾਨਾ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗਿਆਨ ਜੋਤ ਤਬ ਭਾਨਾ॥
ਲਿਵਲੀਨ ਭਏ ਆਤਮ ਮਧ ਐਸੇ॥ ਜਿਉਂ ਜਲ ਜਲਹਿ ਭੇਦ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ॥
ਵਾਸਦੇਵ ਜਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਊ॥ ਨਾਨਕ ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਆਤਮ ਸੋਊ॥

ਅਗੋਂ ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇ ਲਿਖਿਆ--

ਘਡੀ ਅਮਰ

ੴ ਸ੍ਰੀਂ ਹ੍ਰੀਂ ਲ੍ਰੀਂ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਬਾਲਕਾਯ॥

ਦਸਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰ ਪ੍ਰਚਲਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਮਹਾਤਮ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਬਿਰਧ ਰਖਾਯਾ॥ ਦੁਰਗਾ ਮੰਤਰ ਸਾਥ ਲਿਖਾਯਾ॥
ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਕਲਾ ਦਿਖਾਈ॥ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਗੁਰਮੁਖਹੁੰ ਅਲਾਈ॥
ਪੂਰਬ ਮੁਖ ਕਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਾਠਾ॥ਇਕ ਸੌ ਦਸ ਅਰ ਉੱਪਰ ਆਠਾ॥
ਪੁੱਤਰ ਲਛਮੀ ਆਪੇ ਆਵੈ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ॥
ਦੱਖਣ ਮੁਖ ਧਰ ਪਾਠ ਜੁ ਕਰੇ॥ ਸ਼ੱਤਰੂ ਤਾਂਕਾ ਤਤ ਛਿਨ ਮਰੇ॥
ਪੱਛਮ ਮੁਖ ਧਰ ਪੜ੍ਹੇ ਜੇ ਕੋਈ॥ ਤਾਂਕੇ ਵਸ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੋਈ॥
ਉੱਤਰ ਦਿਸਾ ਸਿਧੀ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂਕੋ ਬਚਨ ਸਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥

ਜਾਕੋ ਗਰਭ ਪਾਤ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਾਇ॥
ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਊਪਰ ਧਰ ਹਾਥ॥ ਦੀਰਘ ਆਯੂ ਸੁਤ ਕੇ ਨਾਥ॥
ਸੁਤਾ ਜਨੈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਉਮਾਹਿ॥ ਤਾਂਕੋ ਭਾਖੇ ਏਕ ਉਪਾਇ॥
ਜਾਮ ਨਿਸਾ ਬੀਤੇ ਜਬ ਆਇ॥ ਬਾਂਹ ਬਖਸਥਲ ਹਾਥ ਟਿਕਾਇ॥
ਤੀਨ ਮਾਸ ਐਸੀ ਬਿਧਿ ਕਰੇ॥ ਜਨਮੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਮਰੇ॥
ਅਠਰਾਹੇ ਕਾ ਏਕ ਉਪਾਵਾ॥ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕਾਲ ਰਖਾਵਾ॥
ਪਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨਾ ਚਾਹੇ ਨਾਰ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰ॥
ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਕਰੇ ਅਹੂਤੀ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੇ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਹੂਤੀ॥
ਪੈਸੇ ਪੰਜ ਦੇਵੇ ਅਰਦਾਸ॥ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਪਾਸ॥
ਬਾਰਾਂ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਰੇ॥ ਦੂਧ ਘ੍ਰਿਤ ਮਿਸ਼ਟਾਨ ਸੁਚ ਧਰੇ॥
ਭੋਜਨ ਕਰ ਕਰਾਇ ਸਦਵਾਵੇ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਕੋ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਵੇ॥
ਵਰਤਨ ਕੋ ਇਕ ਦੇਈ ਪੁਸ਼ਾਕ॥ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਵੇ ਬਹੁ ਪਾਕ॥

ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਝਾਰੀ॥
ਆਗੇ ਔਰ ਸੁ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੋ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭੇਦ ਬਤਾਵੋ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਆਪ ਨਾ ਸਿਖ ਕਹਾਵੇ॥ ਕਬਰਾਂ ਕੋ ਪੂਜਨ ਵਹ ਜਾਵੇ॥
ਵਾਕੀ ਗਤੀ ਕਹੇ ਹੇ ਨਾਥਾ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੈ ਹੁਣ ਸੰਗਤ ਸਾਥਾ॥
ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਅਬ ਤੋਹਿ ਸੁਨਾਊਂ॥ ਤੇਰੈ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਮਿਟਾਊਂ॥
ਜੋ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖਣੀ ਪੂਜੇ ਗੋਰ॥ ਨਰਕ ਕਲਪ ਭਰ ਪਾਵੇ ਘੋਰ॥
ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਕਾ ਜਨਮ ਸੁ ਪਾਇ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਸੋ ਹੋ ਜਾਇ॥
ਏਕ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕੀ ਸੁਨੋ ਕਹਾਨੀ॥ ਰਾਜਾ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਕੀ ਰਾਨੀ॥
ਛਟਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕਹਾਇਓ॥ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਗੁਰਧਾਮ ਸਿਧਾਇਓ॥
ਤਾਕੀ ਤ੍ਰਿਆ ਜੁ ਪਾਛੇ ਰਹੀ॥ ਬੇਮੁਖ ਨਰੁ ਤਾਹਿ ਮਿਲ ਗਈ॥
ਤਿਸਨੇ ਤਾ ਕੋ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸ਼॥ ਕਬਰਾਂ ਪੂਜਨ ਬਹੁਤ ਬਸ਼ੇਸ਼॥
ਤੇ ਦਿਨ ਤੇ ਪੂਜਨ ਵੁਹ ਕਰੇ॥ ਬੇਮੁਖ ਸੰਗਤ ਕਾ ਫਲ ਧਰੇ॥

ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਵੀ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈ॥ ਜੁਮੇ ਰਾਤੀ ਕਉ ਦੀਪ ਜਗਾਵੈ॥
ਤਾਕੀ ਮਿਰਤ ਆਈ ਨਿਕਟਾਇ॥ ਲੇਕਰ ਪੀਰ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਇ॥
ਝਾੜੂ ਤਾਕੋ ਹਾਥ ਗਹਾਇਆ॥ ਵਿਸ਼ਟਾ ਟੋਕਰਾ ਸੀਸ ਉਠਾਇਆ॥
ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਿ ਸਮਾਂ ਬਤਾਇ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਤਹਿ ਕੌਣ ਛੁਡਾਇ॥
ਭੂਤਨੀ ਹੋਇ ਕਰ ਆਈ ਤਹਾਂ॥ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮੰਦਰ ਜਹਾਂ॥
ਏਕ ਤੀਆ ਕੋ ਲਾਗੀ ਆਇ॥ ਬੋਲੀ ਮੁਖ ਤੇ ਹਮੇ ਛਡਾਇ॥
ਕਬਰ ਪੂਜਾ ਕਾ ਫਲ ਮੈ ਪਾਇਆ॥ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨ ਮੋਹਿ ਬਿਸਰਾਇਆ॥
ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਊਹਾਂ ਰਹੇ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੋ ਗਹੇ॥
ਬੋਲ ਤਿਸੀ ਕੋ ਜਬ ਦਿਖਲਾਈ॥ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਮੰਤਰ ਤਿਸੇ ਬੁਲਾਈ॥
ਕਉਣ ਕਹ ਤੁਮ ਸਾਚ ਉਚਾਰ॥ ਮੈ ਹੂੰ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਕੀ ਨਾਰ॥
ਸਿੱਖ ਹੋਇਕੇ ਇਹ ਗਤ ਪਾਈ॥ ਕਉਨ ਭੂਲ ਹੈ ਤੁਮਰੇ ਮਾਹੀ॥
ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਸਭ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੂਤ ਦੇਹਿ ਪਾਈ॥

ਹਮਰਾ ਅਬ ਤੁਮ ਕਰੋ ਉਧਾਰ॥ ਭੂਤ ਦੇਹੀ ਤੇ ਹੋ ਛੁਟਕਾਰ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੇ ਦੀਓ ਸੋ ਫਲ ਤਤਕਾਲ॥
ਪੜ੍ਹ ਮੰਤਰ ਜਬ ਡਾਰਿਓ ਮੁਕਤ ਕਰ ਹਾਲ॥
ਚੌਪਈ-ਤਬ ਹੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨੇ ਲਾਗੀ॥ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੂੰ ਸਿੱਖ ਵਡਭਾਗੀ॥
ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨਾਮ॥ ਚੜ੍ਹੀ ਬਿਬਾਨ ਗਈ ਗੁਰਧਾਮ॥
ਤਬੀ ਮਿਲ ਪਤਿ ਸੋ ਵਹੁ ਰਾਨੀ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਬਖਾਨੀ॥
ਦੋਹਰਾ-ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਸਿੱਖ ਥਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੁਧਵਾਨ॥
ਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਕੀ ਸੁਭ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਚਾਹਿ ਨਿਜ ਕਾਨ॥
ਚੌਪਈ-ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤਬ ਸਗਲ ਬਖਾਨ॥ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣ ਲਾਇਏ ਧਯਾਨ॥
ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰ ਪੂਰੇ॥ ਕੀਓ ਚਰਿਤ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਸੂਰੇ॥
ਨਦੇੜ ਸ਼ਹਿਰ ਦਖਨ ਮੇਂ ਅਹੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਇ ਊਹਾਂ ਤਬ ਰਹੇ॥
ਏਕ ਦਿਵਸ ਚਰਿਤ੍ਰ ਗੁਰ ਕੀਨ॥ ਡੇਰਾ ਕੂਚ ਊਹਾਂ ਕਰ ਲੀਨ॥

ਗਾੜ੍ਹੇ ਬਨ ਮੇਂ ਉਤਰੇ ਜਾਇ॥ ਜਲ ਕੋ ਬੂੰਦ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਥਾਇ॥
ਕੋ ਬਨਮਾਣੂ ਖਬਰ ਜਨਾਈ॥ ਈਹਾਂ ਸ਼ੇਰ ਪੜਤ ਹੈ ਭਾਈ॥
ਜਲ ਭੀ ਈਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਵੇ॥ ਕੈਸੇ ਤੁਮ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਵੇ॥
ਸੁਨ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਕਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੇ ਨਿਰਬਾਹਾ॥
ਤਿਸ ਨੇ ਅੰਧਕੂਪ ਦਿਖਲਾਇਆ॥ ਬਨਮਾਣੂ ਭੀ ਊਹਾ ਰਹਾਇਆ॥
ਦੇਖਤ ਰਹਿਓ ਤਮਾਸ਼ਾ ਸੋਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਕੀਨੋ ਜੋਈ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗੁਰੂ ਜਨਾਇ॥
ਗੁਰਪੁਰਬ ਕੋ ਦਿਵਸ ਆਜ ਕਰੋ ਸੁ ਮਨ ਚਿੱਤ ਲਾਇ॥
ਚੌਪਈ-ਸਭ ਸਿੱਖਨ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ ਕੀਨਾ॥ਬਿਭਤ ਸਹਿਤ ਸੁਨ ਪਰਬੀਨਾ॥
ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਜਾਪੁ ਸੁ ਕੀਓ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਗੁਰ ਨੇ ਦੀਓ॥
ਅੰਧ ਕੂਪ ਓ ਜਲ ਸੇ ਭਰਾ॥ਨਿਕਲ ਪਰੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋ ਹਰਾ॥
ਸ਼ਰਾਸੁ ਆਇ ਰੈਨ ਕੇ ਮਾਝ॥ ਮੁਕਤ ਕਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ॥

ਦੋਹਰਾ–ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੋ, ਕੋ ਕਹਿ ਸਕੈ ਬਖਾਨ॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਅਮਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਥਾਨ॥
ਚੌਪਈ–ਦਿਬ ਦੇਹ ਉਸ ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਸੁਨਾਈ॥
ਸੁਰਗ ਮਾਹਿੰ ਜਾ ਵਾਸਾ ਪਾਏ॥ ਭੋਗ ਭੋਗ ਬੈਕੁੰਠ ਸਿਧਾਏ॥
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਜਗ ਗੁਰ ਦੀਨਾ॥ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਸਭ ਜਗ ਪ੍ਰਬੀਨਾ॥
ਬਨ ਬਾਸੀ ਸੰਗਤ ਸਭ ਆਏ॥ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ॥
ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਕਥਾ ਤਬ ਹੋਇ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕੀ ਹੈ ਜੋਇ॥
ਗੁਰੂ ਕੜਾਹ ਦਿਓ ਕਰਵਾਇ॥ਧਿਆਵੈ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਜੱਸ ਗਾਇ॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਦੀਓ ਵਰਤਾਇ॥ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਸੋਇ ਮੁਖਿ ਪਾਇ॥
ਪਾਵਨ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਸੁ ਭਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਗਈ॥
ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਇਓ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਜਗ ਬਿਸਥਾਰੀ॥
ਰੈਨ ਮਾਹਿ ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਿਯੋ॥ ਰਾਗੀ ਰਾਗਨ ਸੁਧ ਉਚਰਯੋ॥

ਆਸਾ ਵਾਰ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਇਓ॥ਆਰਤੀ ਕਰ ਕੜਾਹ ਵਰਤਾਇਓ॥
ਭੋਜਨ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਸਭ ਭਏ॥ ਦੂਰ ਦੂਰ ਜੋ ਸੰਗਤ ਆਏ॥
ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਮੰਗਲ ਕਰ ਦਇਆ॥ ਪੂਰਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਨ ਭਇਆ॥
ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕੀ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਨੇ ਨਰ ਨਾਰ॥
ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵਈ ਸੁਨੋ ਸਿੱਖ ਨਿਰਧਾਰ॥
ਚੌਪਈ-ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਰਥ ਧਾਰੇ ਜੋਇ॥ ਫਰਸ਼ ਮਾਹਿ ਸੁਤ ਪਾਵੇ ਸੋਇ॥
ਧਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਜੋ ਨਰ ਧਾਰੇ॥ ਕਰੇ ਬਰਤ ਸੰਕਟ ਸਭ ਟਾਰੇ॥
ਰਾਜ ਦੁਆਰੇ ਕਾਜ ਜੋ ਹੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਨਾ ਸੰਸਾ ਕੋਇ॥
ਸਹਿਤ ਬਿਧੀ ਕੇ ਜੋ ਨਰ ਕਰੇ॥ ਸਭੀ ਕਾਜ ਹੈਂ ਤਾਕੇ ਸਰੇ॥
ਕਿਸੀ ਕੋ ਜੋ ਵਸ ਕੀਨਾ ਚਾਹੇ॥ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ ਜਾਪ ਕਰਾਏ॥
ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਕੋ ਜੋ ਨਰ ਚਾਹੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸਕੋ ਤਹ ਪਹੁੰਚਾਏ॥
ਵੈਰੀ ਤਾਂਕੋ ਕੋ ਨਾ ਰਹਾਏ॥ ਦੁਖ ਦਰਦ ਸਗਲ ਉਠ ਜਾਏ॥

ਦੋਹਰਾ-ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਬਰਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗੁਰੂ ਜਨਾਇ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਥੀਂ ਆਦਿ ਲੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਆਰਤੀ॥ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥ ਧੂਪੁ ਮਲਆਨ ਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ॥੧॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ

ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਵਾਸਾ॥੪॥੧॥੭॥੯॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਝੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਸਨੋ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਉਰਸਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੋ ਲੇ ਛਿਟਕਾਰੇ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਚੰਦਨੋ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ ਲੇ ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਬਾਤੀ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤੇਲੁ ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੋ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰੇ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤਾਗਾ ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ ਜੂਠਾਰੇ॥ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰੇ॥੩॥ ਦਸ ਅਠਾ ਅਠਸਠੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਇਹੈ

ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੇ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ॥੪॥੩॥ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੁ॥ਧੂਪ ਦੀਪ ਘ੍ਰਿਤ ਸਾਜਿ ਆਰਤੀ॥ ਵਾਰਨੇ ਜਾਉ ਕਮਲਾਪਤੀ॥੧॥ ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ॥ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਊਤਮੁ ਦੀਅਰਾ ਨਿਰਮਲ ਬਾਤੀ ॥ ਤੁੰਹੀ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਮਲਾਪਾਤੀ॥੨॥ਰਾਮਾ ਭਗਤਿ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਜਾਨੈ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਬਖਾਨੈ॥੩॥ ਮਦਨ ਮੂਰਤਿ ਭੈ ਤਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦੇ॥ ਸੈਨੁ ਭਣੈ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦੇ॥੪॥੨॥ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਕਰ ਅਧਪਤਿ ਆਦਿ ਸਮਾਈ॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ॥੧॥ਲੇਹੁ ਆਰਤੀ ਹੋ ਪੁਰਬ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ॥ ਠਾਢਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਤੁ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਾਰਾ॥ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰਾ॥੨॥ ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ॥ਕਬੀਰ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ

ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ॥੩॥੫॥

ਧੰਨਾ ਜੀ॥

ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ॥ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਤੇ ਤਿਨਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦਾਲਿ ਸੀਧਾ ਮਾਗਉ ਘੀਉ॥ ਹਮਰਾ ਖੁਸੀ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੀਉ॥ ਪਨੀਆ ਛਾਦਨੁ ਨੀਕਾ॥ ਅਨਾਜੁ ਮਗਉ ਸਤ ਸੀਕਾ॥੧॥ਗਊ ਭੈਸ ਮਗਉ ਲਾਵੇਰੀ॥ ਇਕ ਤਾਜਨਿ ਤੁਰੀ ਚੰਗੇਰੀ॥ ਘਰ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ॥ ਜਨੁ ਧੰਨਾ ਲੇਵੈ ਮੰਗੀ॥੨॥੪॥

ਸਵੈਯਾ–ਯਾਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈ ਮਹਾਂ ਮੁਨਿ, ਦੇਵਨ ਕੇ ਤਪ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂ॥
ਜੱਗਯ ਕਰੈ ਇਕ ਬੇਦ ਰਰੈ, ਭਵ ਤਾਪ ਹਰੈ ਮਿਲਿ ਧਿਯਾਨਹਿ ਲਾਵੈਂ॥
ਝਾਲਰ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਉਪੰਗ, ਰਬਾਬ ਲੀਏ ਸੁਰ ਸਾਜ ਮਿਲਾਵੈਂ॥
ਕਿੰਨਰ ਗੰਧ੍ਰਪ ਗਾਨ ਕਰੈ, ਗਨਿ ਜੱਛ ਅਪੱਛਰ ਨਿਰਤ ਦਿਖਾਵੈਂ॥
ਸਵੈਯਾ–ਸੰਖਨ ਕੀ ਧੁਨ ਘੰਟਨਿ ਕੀ, ਕਰਿ ਫੂਲਨ ਕੀ ਬਰਖਾ ਬਰਖਾਵੈਂ॥

ਆਰਤੀ ਕੋਟਿ ਕਰੈ ਸੁਰ ਸੁੰਦਰ, ਪੇਖ ਪੁਰੰਦਰ ਕੇ ਬਲਿ ਜਾਵੈਂ॥
ਦਾਨਤਿ ਦੱਛਨ ਦੈਕੈ ਪ੍ਰਦੱਛਨ, ਭਾਲ ਮੈ ਕੁੰਕਮ ਅੱਛਤ ਲਾਵੈਂ॥
ਹੋਤ ਕੁਲਾਹਲ ਦੇਵਪੁਰੀ ਮਿਲਿ ਦੇਵਨ ਕੇ ਕੁਲਿ ਮੰਗਲਿ ਗਾਵੈਂ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਹੇ ਦਇਆਲ ਲਾਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ॥੧॥
ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਅਗਮ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ॥੨॥
ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ॥੩॥
ਦੋਹਰਾ-ਐਸੇ ਚੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਦੇਵਨ ਬਢਿਓ ਪ੍ਰਤਾਪ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਜੈ ਜੈ ਕਰੈ ਰਰੈ ਨਾਮ ਸਤਿ ਜਾਪ॥
ਦੋਹਰਾ-ਸਗਲ ਦੁਆਰ ਕਉ ਛਾਡਿ ਕੈ ਗਹਿਓ ਤੁਹਾਰੋ ਦੁਆਰ॥
ਬਾਂਹਿ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ॥੨॥

ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ

ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਲਮ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਟੀਕਾ। ਭੇਟਾ ੨੦) ਰੁਪਏ

ਸੰਕਟ ਮੋਚਨ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚੋਂ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ੧੦੮ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ। ਵਿਧੀ ਪੂਰਬਕ ਪਾਠ ਕਰਨ ਪਰ ਅਵੱਸ਼ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੇਟਾ ੨੦) ਰੁਪਏ

ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ

ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਚੰਡੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਵਾਰਤਾ,ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭੇਟਾ੨੦) ਰੁਪਏ

ਸੌ ਸਾਖੀ ਭਾਵ ਬਿਜੈ ਮੁਕਤ

ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਤ ਰਚਨਾ, ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਸਤਕ। ਭੇਟਾ ੧੪੦) ਰੁਪਏ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ

ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦਾ ਮੁਕੰਮਲ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦਰਜ ਹਨ।ਭੇਟਾ੫੦) ਰੁਪਏ

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ